

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Adam Pietrzak
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 29 lipca 2014 roku

sprawy **J. S.**

syna S. i T. z domu S. ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 7 lutego 2014 roku, sygnatura akt VI K 437/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S.z Kancelarii Adwokackiej w Ś.516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 366 / 14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył J. S. o to, że:

1. w dniu 24 stycznia 2013 roku w Ś., woj. (...), groził zabójstwem telefonicznie swojej byłej żonie – A. S. (1), która to groźba wzbudziła i pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Świdnicy (sygn.akt VI K 738/11)

za czyny z art. 207§1 kk i art. 157§2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 02.01.2012 r. do 15.09.2012 r.

tj. o czyn z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk,

2. w dniach 25.01.2013 r., 20.02.2013 r. i 27.03.2013 r. groził zabójstwem telefonicznie swojemu ojcu S. S., iż po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności pozbawi życia jego, jego żonę, swoją byłą żonę i swoją małoletnią córkę, a wnuczkę S. S., która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powortu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy (sygn.akt VI K 738/11) za czyny z art. 207§1 kk i art. 157§2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 02.01.2012 r. do 15.09.2012 r.

tj. o czyn z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 7 lutego 2014r. sygn. akt VI K 437 /13:

I. oskarżonego J. S. uniewinnił od popełnienia zarzutu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk,

II. w ramach czynu zarzucanego w pkt 2 części wstępnej wyroku oskarżonego J. S. uznał za winnego popełnienia czynu uznając, że został on popełniony jedynie w dniu 27 marca 2013 roku, tj. występku z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

III. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S.kwotę 929,88 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

IV. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Z wyrokiem tym w części skazującej nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z urzędu.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427§2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, to jest art. 4, art. 5§2, art. 7 i art. 410 kpk poprzez jednostronną i nie uwzględniającą wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz informacji z Aresztu Śledczego w Ś. i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, mimo braku jakichkolwiek innych dowodów winy J. S., co skutkowało błędnym ustaleniem, że J. S. w dniu 27.03.2013 r. groził telefonicznie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że J. S.w dniu 27.03.2013 r. groził telefonicznie swojemu ojcu S. S., iż po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności pozbawi życia jego, jego żonę, swoją byłą żonę i swoją małoletnią córkę, a wnuczkę S. S.;

3) wewnętrzną sprzeczność w treści uzasadnienia polegającą na dokonaniu przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka T. S., a w późniejszych rozważaniach stwierdzeniu, iż z uwagi na to, że zeznania te cechowała zmienność, należało podejść do nich z ostrożnością i oprzeć się w tym zakresie na konsekwentnych zeznaniach S. S..

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez uniewinnienie J. S. od czynu tam określonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako niezasadna nie podlega uwzględnieniu.

Pisemne motywy wyroku dowodzą, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie obiektywne ustalenia faktyczne, oparte o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe mieszczą się w granicach swobodnej oceny

dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, wypełniają one wszystkie wskazania art. 7 kpk. Potwierdzeniem tego stanowiska jest chociażby częściowe uniewinnienie oskarżonego od zarzutu I-go oraz ograniczenie sprawstwa i zawinienia w zakresie zarzutu II-go do jednego czynu w dniu 27 marca 2013r. W tej mierze Sąd bazował na konsekwentnych zeznaniach pokrzywdzonego S. S. oraz bilingu rozmów telefonicznych, potwierdzającym fakt rozmowy z oskarżonym. Nie sposób dopatrzeć się w postawie pokrzywdzonego powodów dla tendencyjnego pomówienia oskarżonego o popełnienie występku groźby karalnej, na takie powody nie wskazuje także apelujący. Świadek S. S. przekonująco podkreślał, że kierowanych przez oskarżonego wcześniejszych gróźb nie traktował poważnie, dopiero groźby wyartykułowane wobec żony i kilkuletniej wnuczki wzbudziły jego obawę spełnienia. Wbrew stanowisku apelującego Sąd nie opierał kluczowych ustaleń na zeznaniach T. S., wszak o ile była ona świadkiem telefonicznej rozmowy oskarżonego i pokrzywdzonego, to jednak o jej pełnej treści – z natury rzeczy – wiedzę mogła poznać tylko z relacji S. S..

Zarzut apelacji braku potwierdzenia zeznań pokrzywdzonego w drodze odnotowania treści przedmiotowej rozmowy telefonicznej przez funkcjonariusza służby więziennej także okazał się nieskuteczny. Rozmowy skazanych dokonywane z automatu telefonicznego na terenie aresztu śledczego powinny być monitorowane przez służbę więzienną (k. 16, 108 i 117 akt), ale czy przedmiotowa rozmowa faktycznie była monitorowana i przez kogo, to już administracja Aresztu Śledczego w Ś. nie potwierdza. Brak notatki funkcjonariusza służby więziennej na okoliczność przebiegu rozmowy oskarżonego z pokrzywdzonym więc nie dyskwalifikuje wiarygodności zeznań pokrzywdzonego S. S.. Zeznaniami tym nie można przecież przeciwstawić kontrdowodu w postaci zeznań jakiegokolwiek funkcjonariusza służby więziennej, a tym samym dokonać ich negatywnej weryfikacji, zaś samo zaprzeczenie oskarżonego ocenić należy jako linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Tak więc zawinienie oskarżonego jak i przyjęta kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk nie wzbudza najmniejszych wątpliwości.

Niezasadnym byłoby ewentualne obniżenie wymiaru kary. Oskarżony, jak to podkreślił Sąd Rejonowy, był już wielokrotnie karany sędownie, w tym kilkakrotnie za występkę z zastosowaniem przemocy wobec członków najbliższej rodziny, zaś popełniając przedmiotowy występku w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk i w dodatku podczas odbywania kary izolacyjnej dowiódł, że jest sprawcą niepoprawnym i wysoce zdemoralizowanym. W świetle okoliczności faktycznych popełnionego występku i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie o karze 2- ch miesięcy pozbawienia wolności, zatem orzeczonej nieznacznie powyżej najniższego ustawowego zagrożenia tym rodzajem kary, stanowiło konsekwencję karną rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt. 4 kpk.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust.2 pkt.4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej oraz brak danych o posiadanym majątku i ewentualnych dochodach oskarżonego.